

3. dějství - Audience u Tlachapouda

III. I.

Efektové především odstraní Bibluch, smetou všechno ze stolů a vůbec odevšad, stoly přirazí blíže k sobě a udělají z nich takové ostře řezané Ú směrem do diváků. Na prostřední lavici může být Tlachapoudův trůn z knih, ale kdoví. A stejně tak na bočních lavicích mohou být v hrůzné útrpné grimase nehybně rozvalení dva Efektové, vztahující k trůnu ruce, představující sousoší. Museli by ale vydržet v této pozici nehybně až do konce dějství. Projde? Ne? Dobře. Na scénu vpochoduje Tlachapoud, temný pán Světa za světem, usedá na Trůn jako na bidlo, nahrben je taktéž nehybný, až vypadá jako součást sousoší. Je doprovázen svým rádcem Šteigenem, který stojí před ním po jeho levici (tedy vpravo), a svým bodyguardem Oslem, který stojí po jeho pravici (tedy vlevo). Šteigen má ruce za zády a přezíravě zírá do hlediště, jakoby si z oken paláce prohlížel potřestěnou říši. Osel, prudce oddechuje jak buldok, svými oslími očky pod maskou pozoruje, odkud by mohla jeho pánovi hrozit újma. Spolu s nimi přijdou i dva strážci, jeden se postaví úplně nalevo, druhý úplně napravo jeviště a bez pohnutí hlídají. Tento stav trvá dramaticky dlouho, Tlachapoud se nehýbá. Náhle zleva vyběhne jeden z Efektů, pošeptá něco Šteigenovi do ucha a hned zase zmizí ze scény.

Šteigen (*noblesně, sebevědomě*): “Zdá se, že váš poslední výnos o zakázaných slovech přijala lůza v poklidu,” *pauza*, *pootočí hlavou směrem k vládci a zpět, následující slova mu jdou z krku těžko* “...můj pane.”

Tlachapoud je stále komicky štronzoidní.

Šteigen (*pokračuje takřka konverzačně*): “Zatím jsme díky němu získali pouze dvě levé ruce á... jedno pravé chodidlo.” *decentně si odkašle a omluvně dodává na vysvětlenou* “Ten poslední už byl bezruký po vašem předchozím osvíceném výnosu.”

Začíná to vypadat, že Tlachapoud je pouze bizarní kulisou.

Šteigen (*stále stejně sebevědomě*): “A při odpoledním venčení Princezny jsem si dovolil pro vaše majestátní potěšení pořídit drobný dárek.” *pauza* “U Šapeličnicka.”

Tlachapoud trhne hlavou ve směru Šteigena, jak papoušek.

Tlachapoud (*krákne*): “Otázku?”

Šteigen: “Ano, měla by dorazit spěšným poslem každou chvílí. Snad vás vytrhne z vašich chmurných úvah” (*opět odměřeně, s despektem*) “...můj pane Tlachapoude.”

Tlachapoud trhnutím seskočí z trůnu a načepýřeně se hrbí, několikrát trhne hlavou do různých směrů. Je rozladěn.

Tlachapoud (*hřmotným hlasem*): “Neříkej mi tak, Šteigene! Ty to děláš schválně!”

Šteigen (*s hranou naivitou, odkloní hlavu od Tlachapouda a dovolí si malý úsměv*): “Ale co, můj pane?”

Tlachapoud (*vzteká se, mává rukama*): “Nejsem Tlachapoud, nechci být Tlachapoud! To slovo nic neznamená, neoznačuje, není!”

Šteigen (*vychytrale*): “Ale pane, označuje přece vás. Vy a jen vy jste slavný Tlachapoud.” *Pozn. „ale pane“ řekne Šteigen celkem třikrát, bude na to tedy klást důraz a řekne to pokaždé stejně, tedy jako kdyby poučoval dítě. Mocné dítě.*

Tlachapoud (*je vytočen na nejvyšší možnou míru, trhanými ptačími pohyby pobíhá vpředu po scéně, zcela vlevo a zcela vpravo, Šteigen otáčí hlavou a pozoruje jej, kamkoliv se hne*): “Neeeeee, nejsem! Chci mít jasné, jednoznačné jméno! Aby každý hned věděl, že já jsem já! Já chci být Ten-jediný-s-ptačí-maskou-v-této-místnosti!” *Se svým novým titulem se zastaví, uprostřed jeviště vpředu, opět má Šteigena vpravo a Osla vlevo, jen hloubka je jiná. Upírá pohled do diváků.*

Šteigen (*něžně*): “Ale pane, co když přemístíte svůj majestát do jiné místnosti?”

Tlachapoud (*se zamyslí*): “Tak... budu Ten-jediný-s-ptačí-maskou-VE-VŠECH-místnostech!” *se VŠEMI MÍSTNOSTMI triumfálně roztáhne ‘křídla’ a v této póze setrvá.*

Šteigen (*vysvětluje trpělivě jako malému dítěti*): “Ale pane... Lidé vás znají jako Tlachapouda. Dokud vás tak budou nazývat, BUDE to vaše jméno. S tím nelze - nic - dělat...” *poslední slova nekompromisně odsekává, smete si přitom další smítko z ramene.*

Tlachapoud (*otočí se, ukáže na Šteigena obviňujícím prstem*): “Jsi lhář, Šteigene! Drž už zobák!”

Šteigen (*zcela nevyděšen, povzdechne si*): “Jak si vaše výsost přeje. Tedy trest odnění ruky každému, kdo vlastní ptačí masku a není - Tlachapoud...” *poslední slovo Šteigen pronese s důrazem provokatéra, který ví, že nedojde pochopení.*

Tlachapoud (*otočí se zpět dopředu*): “Pch! Moje otázka!” *vzteká se, poskakuje na místě „Chci svou otázku!“ zastaví se, trhne hlavou, pokračuje pohřebním tónem „Beztak, že si ji už položila ta proradná královská potvora.“ rázně zavelí, ukáže směrem doprava Jdeme!”*

Tlachapoud rozčileně, za ním Šteigen vznešeně a netečně, za ním Osel rázně a funivě odcházejí vpravo pryč ze scény.

III. II.

Vchází Princezna, patrně tedy zpoza paravanů (nikoliv zrcadlem!). Tak nějak zevluje, nemá do čeho píchnout. Zevluje si to unaveným obloukem až doprostřed jeviště, dopředu. Strážní, kteří stále stojí na svých místech, mechanicky přejdou k ní, stojí k ní čelem každý z jedné strany, tedy bokem k divákům. Princezna vrhne záštiplný pohled na jednoho, pak na druhého, pak se s pyšným ceknutím obrátí a jde k trůnu. Opře se o něj a zabývá se něčím „dívčím“. Stráže (oba), roboticky přejdou doleva na stupínek na kraj scény, tam si vedle sebe stoupnou a stráží.

Po chvíli na scénu vchází zleva Čeněk, tahající svou krabici. Stráže sestoupí a mechanicky zastoupí Čeňkovi cestu. Sborně mu nastaví otevřené dlaně, popř. zkříží zbraně, mají-li jaké.

Čeněk (*sebevědomě*): “Přináším Nejvyššímu vládcu otázku od Šapeličníka!”

Stráže sborně nastaví ruce, aby krabici převzali.

Čeněk (*se zarazí, rychle odvrátí krabici stranou pryč od nich*): “Ale ne.. to, to... nejde! Musím ji přinést sám.”

Stráže sborně pohrozí zbraněmi (pěstmi).

Čeněk (*polekaně jíkne*): “Nemůžu vám ji dát!” *náhlý spásný nápad, pokračuje sebevědoměji, repliku končí už téměř výhrůžně* „Co kdybyste si ji cestou sami náhodou položili, ha? Co si myslíte, že by vám dobrotivý despota udělal, ha?”

Ted' se pro změnu leknou stráže, sborně schovají ruce za záda a roboticky Čeňkovi uvolní cestu, tj. stoupnou si tam, kde stáli předtím. Čeněk vítězoslavně projde, ještě se po nich ohlédne, byl by na ně udělal dlouhý nos, ale má v ruce krabici. Ohlédne se zpět, náhle spatří Princeznu, krabici nevybíravě pustí na zem a rozeběhne se k ní.

Čeněk: „Tady jsi!”

Princezna (*překvapeně*): “Šaršoun! Totiž..” *přesune pozornost z Šaršouna k jeho obličeji, popojde k němu, oba se setkají uprostřed jeviště na stupínku* “Co ti tak dlouho trvalo?”

Čeněk (*měl pravdu! na všechno přišel! nikdo ho nedoběhne!*): “Jsi to ty! Ta doktorandka, co chodí skrz zrcadla.”

Princezna (*malinko proviněně, odvrátí pohled stranou*): “Ano...”

Čeněk (*ted' se zarazil, dál už to nedomyslel. Tak vysvětluje*): “Nesu otázku od Šapeličníka pro tvého královského otce.”

Princezna (*s panickým vztekem - Joe pak vysvětlí, jak to vypadá, když se člověk bojí a vzteká zároveň*): “Není to můj otec! A není to král!”

Čeněk: “Aha.” *řekne tónem, který naznačuje, že si začíná na podivnosti zvykat . Sestoupí ze stupínku, utvrzuje se ve faktech* “Ty jsi princezna... král ale není tvůj otec... a král není král... Samozřejmě.”

Princezna (*netrpělivě, sestoupí k němu*): “Já jsem dcera moudrého a benevolentního vládce... kterého Tlachapoud svrhnul a nastoupil na jeho místo!” *pokračuje smutně, ublíženě, odvrací se od Čeňka doprava* „Mě adoptoval... Chce mě pojmout za manželku... A vůbec mě chce pojmout!” *s posledními slovy se naléhavě obrátí zpět na Čeňka.*

Čeněk (*si vzpomněl na polibek a poslední věta mu zvedla tlak*): “Ale to nemůžet!”

Princezna (*opět se odvrátí stranou*): “Může. Může úplně všechno a taky to dělá.”
následující slova vyřkne do publika jako by zvěstovala konec světa “On přesunul čaj o páté na půl šestou!”

Čeněk (*raději se tváří, že tomu rozumí*): “Psychopat...”

Princezna (*a tu se zase, tentokrát už vážně naposledy, otočí s naléhavou prosbou k Čeňkovi*): “Musíš mi pomoci!” *A stiskne mu přitom ruce.*

Čeněk: „Co?“ *vyprostí se z jejího úchopu, nesouhlasí, tentokrát se otočí zády on k ní. Jakoby se ale spíš pokoušel přesvědčit sám sebe* „Ne! Ty musíš pomoci mě! Ty si mě sem dostala, musíš mě dostat odsud! Já chci domů!“ *Poslední větu na ní vystřelí jak minometem.*

Princezna (*konstatuje nelítostně, definitivně*): „Odtud už se nikdo nedostane. Po mém posledním útěku Tlachapoud dobře hlídá cesty...“ *náhle se rozhoří naděje* „Ale ty ho můžeš porazit! Ty máš Šaršoun!“

Čeněk (*na vrcholu paniky, protektorsky se chytne za rozkrok*): “Co že to mám?!”

Princezna (*ukáže na Čeňkův Šaršoun, nechá mu ruku na hrudi, mluví takřka něžně*): “Tohle. Já jsem se u tebe v pracovně neocitla náhodou. To zrcadlo tam nevede jen tak. Ty tady taky nejsi náhodou!”

III. III.

Čeněk čumí jak činčila. Princezna chce pokračovat, ale na scénu vtrhne Tlachapoud se Šteigenem a Oslem. Princezna se poleká, otočí hlavu a bázlivě se přivine blíže k Čeňkovi, ruku má stále na jeho hrudi.

Tlachapoud (*na cestě podíem*): “Á, tady je zrádná múza mého srdce. Shnilý květ v zahradě mé náklonnosti, můj...” *konstatuje Činčilu s Princezninou rukou stále na jeho Šaršounu. Zastaví se, chvíli se na něj dívá, pak se otočí k Šteigenovi a prohodí k němu ledově*: „Co je to za opičáka.“

Čeněk (*hrdě předstoupí mezi Princeznu a Tlachapouda, slavnostně recituje*): “Já jsem magistretmagistretbakalář Čeněk Činčila, dipl...”

Šteigen mu skočí do řeči, jeho unavený, otrávený tón je v přímém protikladu s Čeňkovou slavnostní deklamací.

Šteigen: “To je Šapeličnickův retardovaný otrok . Doručil zřejmě otázku.”

Tlachapoud (*trhne hlavou, nahrbí se*): “A kde je má otázka?!”

Princezna (*učiní pohrdavé pukrle a pohodí hlavou směrem ke krabici, ironickým, provokativním tónem*): “Tady leží pomačkaná na zemi. Hned vedle vaší důstojnosti!”

se, že tu došlo k nedorozumění, milý bakalářietbakaláři Čeňku Činšilo, diplomovaný surrealisto.”

Čeňek (*ohradí se, couvne od Tlachapouda a podotýká*): “Magistr! Je to mag...”
Tlachapoud po něm pohodí hlavou, Šteigen se nakloní a přísně se na něj podívá. Čeňek se otočí k divákům a pokračuje „To je fuk.”

Tlachapoud (*o poznání méně medově*): “Děkuji za otázku. Můžeš Šapeličnickovi konstatovat naši náklonnost. Teď jdi.” *Tlachapoud odkřepčí na pravý okraj jeviště, audience je u konce.*

Čeňek (*snaží se sebrat někdejší odvahu*): „Ale já jsem slíbil, že zachráním...”

Šteigen (*udělá krok k Čeňkovi, ledově, varovně*): „Nejvhodnější chvíle odejít s oběma rukama na ramenu je právě teď.” *Stráže výhrůžně přistoupí jedním dlouhým svorným krokem k Čeňkovi, každý mu položí ruku na jedno rameno.*

Čeňek (*vrhne smutný pohled na Princeznu*): „Já...” *podívá se na ruce na svých ramenou, podívá se na netrpělivého Šteigena „se vrátím.” omluvně k Princezně „Fakt.”*

V Princezně se vzedme nová vlna agrese, zpod Oslovy ruky vřeští nejspíše nějaké vulgarismy, snaží se vymanit ze sevření, ale tentokrát aby se vrhla na Čeňka a rozsápala ho. To se jí nedaří, tak aspoň vřeštíc hrozí Čeňkovým zádům pěstí. Čeňek odchází. Děj pokračuje, až když už je pryč. Princezna se uklidňuje, Tlachapoud se nakloní k Šteigenovi.

Tlachapoud: „Tu věc chceme, Šteigene.” *Štěkne. „Osle!”*

Osel pouští princeznu a nastupuje vpřed vedle (zleva) Tlachapouda. Princezny se ujímají strážní, tj. stoupnou si každý z jedné strany.

Tlachapoud: „Běž a vyfoukni mu ji. Ale až bude venku z paláce! Nechci žádné ‘nehody’ ve své blízkosti.”

Osel kýve hlavou a vydává se za Čeňkem.

Tlachapoud (*obrací plnou pozornost k Princezně, líbezně*): „A my, princezno, si promluvíme.”

Princezna (*s ironickým pukrletem*): „Aby vás ďas vzal, Tlachapoude.”

Tlachapoud se kdákavě rozchechtá, chopí se Princezniny ručky a vede ji pryč ze scény (vpravo!), následovaný Šteigenem a stráží.